
Fra: nyhedsbrev støttekredsen [<mailto:nyt@stoettekredsen.dk>]
Sendt: 22. oktober 2007 17:26
Til: folketinget@folketinget.dk
Emne: Danske og iranske hjerner....

Nyhedsbrev: Støttekredsen for Flygtninge i Fare 22. oktober 2007

<http://www.stoettekredsen.dk> <<http://www.stoettekredsen.dk/>>

Sendt til minister Rikke Hvilshøj og Folketingets Udlændingeudvalg 22. oktober 2007.

Vedr.: Mina fra Iran, (Rigtige navn og udl. nr sendt med til Ministeren og udlændingeudvalget)

Mina fik den 5. oktober afslag på forlængelse af humanitær opholdstilladelse. Jeg skal derfor anmode om at få afklaret følgende:

1. Det forholder sig således, at Mina fysisk er i en tilstand, så hun ikke selv er i stand til at lave mad. Mina bor for nuværende i beskyttet bolig, har hjemmesygepleje og hjemmehjælp, og der bliver lavet mad til hende.

I første omgang vil Mina som følge af afslaget på forlængelse blive overflyttet til et udsendelsescenter. Der er i centrene ikke personale til at lave mad til syge asylsøgere. Jeg skal derfor anmode om, at få afklaret, hvordan man vil sikre sig, at Mina ved overflyttelse til center fortsat får kost? Jeg skal i den forbindelse oplyse, at Mina lider under ringe appetit, og derfor er stærkt undervægtig, huden hænger faktisk på knoglerne af hende. Benene er for spinkle og afkræftede til at kunne bære hendes legeme. Tidligere på året var der mistanke om lymfekræft. Ved undersøgelse viste det sig, at det er lymfekirtlerne, der kan mærkes grundet Minas afmagerthed.

For at undgå yderligere vægttab, er det derfor af stor vigtighed, at der ved centeroverflytningen tages højde for nødvendigheden af de fornødne kosthensyn.

2. Mina har fået påbud om straks at udrejse til Iran. Jeg vil derfor anmode ministeren og Folketingets udlændingeudvalg om at afklare, hvordan man vil sikre Minas overlevelse ved evt. udsendelse til Iran. Mina er som nævnt i en fysisk forfatning, der gør, at hun ikke er i stand til selv at lave mad, købe eller stjæle den. Hun har i Iran ingen familie, der kan tage sig af hende, heller ikke et sted at bo. Mig bekendt er der i Iran ikke et offentligt socialt netværk, der tager sig af enlige alvorligt syge damer, kendt for at være i opposition til præstestyret. Mina vil i Iran således være hensat til at skulle have ophold på gaden.

3. Jeg skal yderligere anmode ministeren og Folketingets udlændingeudvalg om at afklare, hvordan man vil sikre, at Mina ved udsendelse til Iran får sin hjertemedicin. Det forholder sig således, at medicinen er til at få i Iran, og for personer med en normal indtægt til en rimelig pris. Men det forholder sig også således, at Mina grundet sin dårlige helbredstilstand ikke vil være i stand til at påtage sig et arbejde. Det forholder sig også sådan, at Mina er tidligere skolelærer, og iflg. Ministeriet derfor er berettiget til pension. Imidlertid blev Mina i sin tid i forbindelse med fængsling afskediget fra sin stilling som skolelærer, og retten til pension bortfaldt dermed. Retten til pension bortfalder i Iran også for borgere, der har haft længevarigt ophold i udlandet. Mina har således ingen indtægter i Iran til at købe hjertemedicin.

4. Såfremt ministeren mener, at Minas problemer med at få den nødvendige hjertemedicin, kan løses på samme måde som med de udsendte Kosovo-flygtninge, ved at Mina får medicin med til de første 3 mdr. til gadetilværelsen, kan jeg oplyse, at Mina i Danmark har hjemmesygepleje til at hjælpe sig med at administrere sin medicin. Mina er i en sygdomsforfatning, der gør, at hun ikke selv er i stand til dette. Jeg skal derfor anmode ministeren og Folketingets udlændingeudvalg om at afklare, hvordan man vil sikre, at Mina får fornøden hjælp i Iran til at administrere sin hjertemedicin, således at hun ikke dør af en over- eller underdosis, i tilfælde af at ministeren mener, at Minas problemer med at få hjertemedicin, kan løses ved at hun få medicin med til de første 3 mdr. fra Danmark.

5. Mina behandles udover hjertemedicinen, med antidepressiver. Jeg skal anmode ministeren og Folketingets udlændingeudvalg om at afklare, hvordan man vil sikre, at Mina efter udsendelse til Iran får sin antidepressive medicin og hjælp til administration af medicinen. Det forholder sig således, at får Mina ikke sin antidepressive medicin, synker hun hen i yderligere depression og ophører helt med at spise, hvilket hun jo ikke kan overleve ret længe, så mager som hun i forvejen er. Der vil altså ved udsendelse uden sikring af de fornødne hjælpeforanstaltninger blive tale om en forværring til en livstruende tilstand.

6. Mina er i sommer startet i psykiatrisk behandling på Gentofte sygehus. (Grundet lægelige misforståelser, om hvem der skulle henvise, har henvisningen ikke været iværksat tidligere, og er derfor først iværksat på dette sene tidspunkt). Det forholder sig også således, at Mina i forbindelse med PTSD og sandsynligvis en

tidligere langvarig sultestrejke for år tilbage har en organisk hjerneskade. Mina er i sommer påbegyndt en ny medicinsk behandling herfor. I denne periode frem til afslaget var Mina begyndt at få lidt appetit igen og spise lidt mere, hvilket som fremgår af forrige er af væsentlig betydning for hendes liv. Medicinen kan ikke fås i Iran, og skal gives under lægekontrol. Jeg skal derfor også i denne forbindelse anmode ministeren og folketingets udlændingeudvalg om at afklare, hvordan man vil sikre Minas overlevelse ved udsendelse til Iran, idet hun i Iran jo altså ikke kan få den nødvendige medicin til behandling af hendes organiske/psykiske lidelse.

7. Mina lider af PTSD i svær grad. Jeg oplyses igennem medierne om, at PTSD hos danske soldater, der har været udsendt til krigsområder, betragtes som alvorlig lidelse. Jeg husker for noget tid siden medieomtale af en dansk soldat, der som følge af sine posttraumer sprang sig selv og sin lille søn i luften. Men iflg. Ministeriets praksis for humanitær opholdstilladelse anses PTSD ikke for en så alvorlig lidelse, at det kan berettige til humanitært ophold. Jeg har i ministeriet flere gange gennem årene efterlyst en forklaring på paradokset. Som svar har jeg hver gang fået tilbage, at iflg. Ministeriets praksis betragtes PTSD og bla bla. Men det er jo ikke ministeriets praksis, jeg spørger om, for den kender jeg jo.

Jeg efterlyser en forklaring på, hvorfor de danske myndigheder mener, at PTSD er en alvorlig lidelse for danskere, der er ramt af PTSD, og hvorfor danske myndigheder modsat finder lidelsen PTSD af mindre alvorlig karakter, når det drejer sig om asylsøgere. Vurderingen af alvorligheden, når det drejer sig om asylsøgere har ikke et lægeligt udgangspunkt. Jeg vil derfor gerne have oplyst om, det forholder sig således, at ministeren finder at iranske, irakiske m.fl hjerner er af en anden konstruktion end danskeres hjerner? Således at iranske, irakiske, albanske, roma m.fl. hjerner skønnes mindre påvirkelige eller følsomme end danske hjerner? Eller hvad er det for noget? Hvordan er man i ministeriet nået frem til, at svære PTSD - symptomer ikke er en alvorlig lidelse, når det drejer sig om PTSD-ramte af anden nationalitet end dansk?

Med venlig hilsen

Mona Ljungberg

Støttekredsen for flygtninge i fare

Skoleholdervej 41, 1. tv

2400 København

Tlf. 2883 1318

Sammen kan vi gøre noget, som vi ikke kan gøre hver for sig.

Over 500 er allerede medlem af Støttekredsen - Bliv medlem af Støttekredsen og støt en god sag.

Støttebidrag kan indbetales på vores konto i Merkur Bank. Reg. Nr. 8401 103 8399

Hvis du ønsker at blive afmeldt Nyhedsbrevet, så er det ganske nemt - send blot en e-mail: afmeld.nyhedsbrev@flygtninge-i-fare.dk

Støttekredsen for Flygtninge i Fare

<http://www.stoettekredsen.dk> <<http://www.stoettekredsen.dk/>>

Barneflygtning i Danmark:

<http://www.flygtninge-i-fare.dk> <<http://www.flygtninge-i-fare.dk/>>